

יש לנהל את תרבות הפנאי ברצינות רבה

בתיאור התבוננה בשעון ומלמלה לעצמה: "זה לא יכול להיות!" השעה הייתה 23:15, והיא עמדה בכניסה לביתה, מחפשת את צרור המפתחות, מקווה למצוא את בן-זוגה ער.

בשעה כזו שלושת ילדיה ישנים בוודאי, והיא תסתפק בהצצה חפוזה לחדרם. אחר כך תתפנה לשוחח אתו בקצרה, תתקלח, תכין את יום המחרת ותביט ביומן.

כן, היומן הזה, שמלווה אותה בנאמנות גדולה כבר 15 שנים כמנהלת בכירה באחת מחברות הביטוח המובילות בישראל. ביומן זה רשומות בקפידה, באותיות ברורות, כל הפגישות, הישיבות, המטלות והמשימות המוטלות עליה. עליזה, מזכירתה זה עשור, מקפידה למלא אותו אחת לשבוע בנאמנות וביעילות מרבית: פגישה רודפת פגישה, ישיבה נגמרת – והנה מטלה מוגדרת לסיים עוקבת מיד אחריה. הכול ממש מושלם. לבתיה יש כל מה שזקוקה לו אשת קריירה: פרנסה בשפע, עובדים נאמנים, בן-זוג תומך ושלושה דובונים קטנים וחייכניים.

בתיאור נאנחת. השיחה עם בן-הזוג טלגרפית משהו, המקלחת קרירה מעט, והחושך רב מכדי לראות בבירור אתפני הילדים. היא פותחת את היומן ובודקת את משימות יום המחר.

שוב היא נאנחת, מפני שיום המחרת מתחיל מוקדם מהרגיל, כלומר שוב לא תראה את ילדיה בבוקר. פגישה זו נקבעה על-פי דרישתה, והשעה נכפתה עליה, שכן זו השעה היחידה שבה יכלה להתקיים. היא התנחמה בעובדה שכל מה שקשור בחומריות בחייה מושלם, אבל בתוך-תוכה התגעגעה געגוע רב

למה שהיה עכשיו זיכרון רחוק ולא ברור לגמרי.

בזכרונה היא ובן-זוגה וילדיהם מטיילים בפארק הקרוב כל כך למקום מגורם – קרוב אבל רחוק... בעצם מה יכולה לעשות?

כל אותו לילה התקשתה לישון. אולי פחדה שלא תתעורר בזמן, ועל-כן לא הניחה לעצמה להירדם כראוי? ואולי היו אלו המחשבות? מחשבות כמו "האם הנוחות והכסף שווים את המחיר העצום שהיא משלמת עבור הצלחתה זו?"

יום המחרת היה נוראי. העייפות גברה עליה, והפגישה לא צלחה. היא סיימה את היום כשהיא לא מרוצה וצעדה אל עבר מכוניתה, עת הופיע מולה מישהו שפעם הכירה. היא נזכרה: אצלו התחילה את הקריירה שלה כסוכנת ביטוח. הוא לימד אותה את היסודות לעולם המרתק הזה, אבל מאז עברה מקומות רבים והתקשתה לזכור אותו במדויק.

למזלה הוא זכר, וכעבור שתי דקות כבר ישבו על כוס קפה ודיברו.

היא סיפרה לו את כל אשר על לבה: על המשפחה שהקימה, הבית שקנתה, המכונית, הקריירה – ואז נאנחה. כשהוא תמה על פשר האנחה העצומה, היא הסבירה שהיא חשה בחוסר זמן תמידי. הוא חייך וביקש לראות את היומן שלה, כדי להבין כיצד מתנהלים ימיה, היא נתנה לו את רשותה. הוא נטל את היומן, הביט מעט והנהן בראשו.

הוא חייך חיוך גדול, כמו שזכרה, ואמר: "אף פעם אין זמן; זמן עושים". היא ביקשה שיסביר לה את כוונתו, והוא הסביר כי רק מי שיודע להתייחס לתרבות הפנאי באותה דבקות כמו לעבודתו – רק הוא עשוי להפוך את חייו לאיכותיים יותר.

הוא יעץ לה להקצות ביומן ימים, שהוגדרו כ"ימי פנאי", לדברים שבאמת חשובים לה כל כך, ושעבורם לא מצאה זמן עד כה. וכך אכן עשתה.

כנראה אכן ידע על מה הוא מדבר, כי את החופשה הראשונה זה שנים תעשה ציפורה עם בן-זוגה ביוון עוד בקיץ זה.

ויש גם מסקנות

איך אמר האיש בסיפור? "אף פעם אין זמן; זמן עושים". ואכן, מי שאינו נוהג כך יגלה עד מהרה כי נותר ללא זמן פנוי.

ב"זמן פנוי" הכוונה לאותו זמן, המוקצה לכל מה שאינו ענייני פרנסה או עבודה או קריירה וכו'.

הזמן, המוקצה לכל אותן פעולות מעבר לשעות העבודה, משתנה מאדם לאדם.

קיימות הגדרות רבות ל"זמן פנוי". הטובה ביותר, לדעתי, היא: "זמן פנוי לעשיית כל מה שהוא בגדר

ההגשמה האישית של כל אדם ואדם על-פי בחירתו".

נהלו יומן!

הקצו מראש ביומן שלכם "משבצות" ל"זמן פנוי". התייחסו למשימה זו של פנאי באותה רצינות שבה אתם מתייחסים לכל משימה, פגישה, מטלה וכו'.

השקיעו זמן ומחשבה לגבי אופן העבודה שלכם. כך תייעלו אותה, והעבודה תהיה קלה יותר.

אכן, "זמן שווה כסף" – אך זכרו: בזמן אכן ניתן לייצר כסף – אך לא ניתן לייצר זמן עם כל הכסף שבעולם.